

Vorbijgaan

Vorbijgaan (ging vbrij, vbrijganger). De groezelige man kwam elke dag vbrij, zijn ogen strak op de stoep of de punten van zijn schoenen gericht. Hij droeg een groezelige, blauwe jas, geitenwollen sokken en kapotte schoenen: een loshangende zool, een gat in de neus, geen veters. Hij was op weg naar de bibliotheek, twee straten verderop, en daar zat hij uren achter elkaar aan een tafeltje tussen de boeken. Hij las. Iedereen hield minstens anderhalve meter afstand, want de groezelige man rook ook groezelig. Als iemand hem op straat groette of aansprak in de bieb, schrok hij op uit zichzelf en keek de ander met een vervreemde blik aan. Besta ik dan nog? zag je hem denken. Ben ik nog zichtbaar? Tegen sluitingstijd stond hij op en liep op tochtende schoenen naar huis.

De bieb is nu dicht en de groezelige man zit voor niemand zichtbaar in een Beijerlands huisje of flatje naar dezelfde televisie te kijken als iedereen. Iemand zegt dat we gewoon nog even moeten volhouden. Iemand vraagt zich retorisch af wat er toch mis is met de mensen dat ze zo weinig kunnen hebben. Iemand is boos dat de Action niet open is. Iemand beweert dat er misschien geen tandje bij kan, maar dat het toch moet.

De groezelige man kijkt naar iemand en knikt. Inderdaad. Er moet een tandje bij. Of twee. Vandaag geen koffie. De verwarming op vijf graden. Kapotte sokken aan. En zonder eten naar bed.

Laat dan net de televisie kortsluiting krijgen. Laat dan net de bibliotheekmevrouw aanbellen en laat ze voor de deur staan met een menselijke lach. Laat ze hem een hagelwitte tas aanreiken met nieuwe boeken: een reisgids naar een tropisch land, een verzameling dierenverhalen van Toon Tellegen of een van de detectives van Alexander McCall Smith. En laat hij die boeken dan op een lege maag lezen, met vernikkelde, maar gulzige vingers de bladzijden omslaan. Laat een warm en schoon verhaal hem vinden, en laat het een verhaal zijn waarin hij kan schuilen, kan geloven dat hij nog bestaat en tussen twee kaften voor iemand of niemand zichtbaar is.

Liesbeth Goedbloed in het Nederlands Dagblad, februari 2021